

האדומות מיפו

ביום, אימהות וסטודנטיות במשרה מלאה, בערב, שחקניות ששורפות את הפרקט. הפועל יפו הצופים, שמנציחה את הדו קיום ומוכיחה שכדורסל נשים ומקצועיות הולכים ביחד: "הספורט זורם לבנות האלה בדם".

אלון קליין ישר, 13/02/22

מייקל חמאתי (44) הוא יו"ר אגודת הפועל יפו הצופים, שהיא חלק ממועדון הספורט הצופים האורתודוקסים. האגודה כוללת שתי קבוצות גברים, קבוצת ילדים, ומתחילת השנה גם קבוצת נשים. "כל החיים הייתה ביפו קבוצת נשים, אחיות שלי שיחקו כדורסל כנערות והיום אחייניות שלי משחקות. מבחינתי, כדורסל נשים הוא חשוב ואני לא רואה הבדל ביניהן לבין גברים", אומר חמאתי. הקבוצה שהקים לפני חודשים אחדים, מובילה את עם 14 ניצחונות ו-0 הפסדים. אם תגבור גם על עירוני ראש העין קובי, במשחק שיתקיים בתחילת החודש הבא היא צפויה לעלות מליגה א' לליגה הארצית.

חמאתי מספר כי למרות ההצלחה, תפעול הקבוצה כרוך בהשקעה המלווה בהקרבה כלכלית-"היום התקציב מגיע בעיקר מהכיס שלי, אני עומד על גירעון של 18,000 ש"ח. אנשים לא מוכנים לתרום בגלל הקורונה, העירייה תעביר את הכספים רק בסוף השנה באופן רטרואקטיבי, וגם אז זה לא יספיק לכיסוי ההוצאות", כלשונו. היו"ר מציין לשבח את מאמן הקבוצה ועוזרו, שמסייעים לו בכך שאינם מושכים משכורת.

"למזלי גל ודורון מתנדבים, הם עושים עבודה נהדרת וזה מרגש אותי. לפעמים אני מתבייש שאין לי איך לתגמל אותם".

למאמן גל בר (27) יש חלק משמעותי בהישגים. קשה שלא להבחין בתשוקה שיש לו לעבודתו ובדינמיקה שלו עם השחקניות. "בהתחלה אמרתי שאבנה את הבסיס ואחרי זה אביא מאמן אחר, כי אני עובד, לומד ואשתי לא משחררת בקלות. אחרי חודש-חודשיים הבנתי שאני לא מסוגל לוותר על זה, התמכרתי ואנחנו כמו משפחה. החלטתי להישאר למרות שאני לא מקבל שכר.

בר סיפר כי האימונים נערכים שלוש פעמים בשבוע, השחקניות רוצות להתקדם ומבחינתן הכדורסל הוא לא עוד תחביב: "הן מחויבות, ממושמעות ולא בכיניויות, שזה כיף. הן באות במטרה להפוך את הכדורסל למקצועי, נלחמות ורוצות לעלות לליגה הארצית".

דורון ברסקי (36), עוזר המאמן וצלם במקצועו, הגיע לאגודה לפני כשלוש שנים והתחיל לשחק באחת מקבוצות הגברים. כששמע על הקמת קבוצת הנשים החליט להצטרף לאימון הראשון ככוח

עזר מקצועי, ומיד הבין שהוא רוצה להישאר. "ראיתי את הכימיה הבנתי שיש פה משהו אחר ושאני רוצה לתרום". גם ברסקי, כמו בר, בא מאהבה. "כיף לי לבוא לפה אחרי יום עבודה, זה כמו מדיטציה בשבילי אני לא חושב על שום דבר אחר בזמן שאני כאן. אני מרגיש שזה משפר אותי בתור שחקן".

מה שמייחד את האדומות מיפו הוא הגיוון. חלק מהכדורסלניות שיחקו בעבר בקבוצות באופן מקצועני ואילו השאר החלו רק בתחילת השנה. בנוסף, זו קבוצה מעורבת שכוללת יהודיות, מוסלמיות ונוצריות. טווח הגילאים רחב, כאשר הצעירה ביותר בת 22 והמבוגרת בת 38. ניתנת הזדמנות לכל אחת שמבקשת להצטרף, אך בסופו של דבר רק הטובות והרציניות ביותר נשארות. "יש בנות שעוברות אלינו מליגות בכירות ויש בנות שחזרו לשחק אחרי הרבה שנים. אני רואה את התנועה הזאת ומבין שעשינו משהו טוב", לפי בר.

איה מנאע בת 22, סטודנטית בשנה ד' למדעי המוח באוניברסיטת תל אביב, עברה לגור בעיר לפני כשלוש שנים היא התחברה לענף מגיל צעיר ושיחקה בכפר הולדתה בקבוצת מגיד אל כרום, שנמצאת היום בליגה הלאומית. "עברתי למרכז והתחלתי לחפש קבוצה אחרת לשחק בה. הבנתי שאני לא יכולה להמשיך לשחק עם הבנות מהכפר, בגלל המרחק". לפני שהגיעה להפועל יפו הצופים, שיחקה כשלוש שנים במצטבר בשתי קבוצות בליגה הארצית ובחרה לעזוב. "שיחקתי בקבוצת בני יהודה ואחרי זה עברתי לאליצור תל אביב. את שתיהן עזבתי כי הרגשתי שאני לא מתקדמת". למרות שזו קבוצה בליגה א', מנאע החליטה שהיא רוצה להישאר לאחר השתתפותה באימון ניסיון. "בהתחלה לא רציתי להצטרף לקבוצה כי היא בליגה נמוכה. הגעתי לאימון הראשון וראיתי שהאווירה פה טובה והבנות מגובשות. יש כאן את המקצועניות שחיפשתי בקבוצות אחרות ולא מצאתי".

שחקנית נוספת היא מאיה לב ארי, בת 38 מראשל"צ, מהנדסת חומרים, נשואה ואמא לשלושה ילדים. היא תמיד אהבה כדורסל, אך לא שיחקה בילדותה בשל שיקולים כלכליים של הוריה. בגיל 24 היא החליטה לראשונה להתחיל לשחק באופן מקצועי. "מאז שהתחלתי לשחק התגלגלתי בהרבה קבוצות, רוב הזמן בראשל"צ, עד שסגרו את רובן בגלל התנהלות פלילית. אחרי זה אני וחברה ראינו בפייסבוק פרסום על קבוצה חדשה שנפתחה ביפו והגענו לאימון פתוח". לדבריה, "גל ודורון עובדים איתנו בפרק האישי ואני מרגישה שזה משפר אותי. יש כאן שחקניות מצוינות והרמה מאוד גבוהה".

לדבריה, היא מקבלת פירגון רב מהסובבים אותה על עצם היותה שחקנית כדורסל. בעלה גם הוא כדורסלן, ילדיה מגיעים לצפות במשחקים, והחברים בעבודה רוצים שתשלח להם סרטונים בכיכובה.

בחודש מאי האחרון שררה במדינה אווירת מלחמה ותוהו ובוהו בעקבות מבצע "שומר החומות". במהלכו, הערים המעורבות היו מוקד מרכזי לאלימות, כאשר התרחשו בהן פרעות מצד ערבים ויהודים ביפו עצמה, נרשמו אירועי וונדליזם על רקע לאומני, נזרקו בקבוקי תבערה לעבר בתים של תושבים, ובוצע לינץ' בחייל שנפצע באורח קשה. בעקבות אירועים אלו התערער הדו קיום ועד היום ישנם חלקים גדולים בחברה שלא הצליחו לרכוש את אמונם בו מחדש.

אבל נראה כי הדבר פסח על אולם הכדורסל בבית הספר חסן ערפה ביפו, וניתנה לי התחושה כי המועדון הוא מיקרוקוסמוס לדו קיום אמיתי. "פוליטיקה לא מעניינת אותנו, אנחנו חברות גם מחוץ למסגרת הקבוצה, יוצאות לברים ומסעדות באופן קבוע. מה גם שספורט זה כמו מוסיקה, זה לא משנה עם מי את משחקת", אמרה אחת השחקניות. כשביקשתי מחמאתי יו"ר הקבוצה להתייחס לכך הוא אמר בהתרגשות: "שלוש הדתות נמצאות פה ומשחקות יחד באהבה, הבנות האלה רק מחזקות את הדו קיום. דרך הקבוצות שלי אני רוצה להראות שיפו היא לא רק פשע, סמים וחומוס טוב. יש פה ספורט נהדר שמחזק אותנו כחברה ולכן אני חושב שצריכים להשקיע בו".